

Pér fi, d'entre mig d'un clap d'arbreda, distingiren l'espessor d'un casalot, y allí, casi inconscients, dirigien els seus passos per esbrinar-ne el seu misteri.

Era una barraca abandonada; una barraca de carboner, que, del temps de estar inhabitada, ja deixava filtrar l'aygua per entre les escretlles de la volta.

Mes ells no van ficar-s'hi; y abandonant els sachs pel sòl fangós, ja ella's deixá caure, ab tota la massa del ventre fecondat, en el mateix lloch en qué's trobava, mentres ell espolsant-se l'aygua del seus muscles, renegava contra els déus y contra 'ls homes.

V.

Al defora, la pluja continuava. A dintre, després d'una estona, se hi feu la llum, una llum malalta, de cerilla humida, y pogueren estendre'l seu bagatge a fi de servir-hi de coixí. Després s'hi agegueren l'un aprop de l'altre, sentint demunt seu la fressa del gotellar sobre la coberta, y les remors de la nit, entelades pel fressejar de l'aygua.

Un griso intens els hi produia contraccions seguides, y a cad'una se anaven acostant encara més.

Dintre mitja hora, la dona ja dormia. Ell rumiava.

Ell rumiava sobre'l pervindre de les seves vides.

Y plena la pensa dels recorts del dia, — d'aquell dia tot gris, tot mort, tot pluja, — se sentia'l rosech d'una desesperació calmosa, sensa febre, que'l feya divagar serenament sobre'ls destins. D'entant, entant, cambiava la testa de posició, volguent esvair aquelles fosques tenebres del seu cervell malalt, y procurava endormiscar-se.

Demunt del cos, sentia el pés de la feixuguesa de la dóna fecondada, y'l bleixar continuat dels seus respirs.

Inconscientment anava contant-los: un... dos... tres... vint... cinquanta... noranta... cent... quan va fer esment del seu compte incongruent, va mig somriure de si mateix, y va ficar-se mes atentament ab els respirs de la pobre dóna. Y va semblar-li allavors, una cançó ingénua, nna cançó de una sola nota, no més comprensible pel seu cor, y va llegirhi en ella tota la pena del seu passat, del seu present, del seu avenir negre... Li va semblar un respir diferent del respir humá, com si'l dolor continuat hagués imprés una modulació nova en aquell ritme, fent-la sublim, superior, per l'intens sacrifici continuat qu'era la única gradació del seu trist viure.

(Seguirá.)

*****

'Todos por Granollers

El sesudo artículo de D. José Coma, publicado en el número 10 de esta REVISTA, saturado de amor á la capital de este hermoso Vallés y en el que con tanta sinceridad se retrata él actual estado de atonía que la misma atraviesa, estoy en la íntima persuasión de que no caerá en saco roto, ni para los hijos de Granollers, ni para los que nos ha cabido en suerte de convivir con ellos, opinando que el silencio equivaldría á un inmerecido vacío. La sola aparición de tal escrito, demuestra evidentemente que la juventud de esta villa no sólo conoce la vida moderna de los pueblos cultos, sino que arde en deseos de colocar á su *patria chica* á la altura de los mas afortunados, y la publicación de LLEVOR confirma nuestro aserto también. El oportuno aviso del Sr. Coma, no es mas, á buen seguro, que una espontánea explosión del sentir general de todos estos habitantes, é indudablemente, su generoso llama-